

Írta: Iványi Györgyné

TOVÁBB AZ ÚTON... A GYERMEKJÓLÉTI SZOLGÁLATOK

Már több mint fél éve működünk.

A gyermekjóléti szolgálatok megalakítását segítő 1998. évi sikeres pályázatnak köszönhetően igen jó technikai feltételeket tudtunk teremteni. Ketten főállású családgondozóként végezzük a munkát és van két számítógépünk, nyomtatónk, fénymásológépünk, üzenetrögzítő telefonunk. 16 négyzetméteres szobáskánkat kinőttük, ügyfélforgalmunk is növekedett, s ha többen jönnek egyszerre, valakinek mindig a hidegben kell az ajtó előtt várakoznia. Emiatt még egy szobát fogunk kapni, így lehetővé válik, hogy a kliensekkel aktívabban és intímebben foglalkozzunk.

Ám hiányzik egy szociális asszisztens is, aki segítené az adminisztrációs munkát, állandó ügyeletet tartana és kezelné adományainkat. Július 1-jétől talán erre a státuszra is engedélyt kapunk.

Családlátogatásra az első alkalommal mindig ketten megyünk. Egyrészt azért, mert nekem van gépkocsim, és olyan – nyáron is nehezen megközelíthető – helyen laknak ügyfeleink, másrészt ekkor dőlhet el az is, hogy a család segítése melyikünk feladata lesz. A helyi újságban is rendszeresen hallatjuk hangunkat. Gyermekneveléssel kapcsolatos anyagokat teszünk közzé, kezdeményezéseinkről tájékoztatást adunk, az egymás iránti odafigyelésre, szeretetre buzdítunk.

AZ ÉSZLELŐ- ÉS JELZŐRENDSZER MŰKÖDÉSE

A községben több oktatási-nevelési intézmény van, de nem mindegyikük teljesíti jelzési kötelezettségét. Az iskolaorvos és a védőnők sem közvetítenek felénk eseteket. Őket időnként megkeressük, hogy tájékozódjunk, de nem szeretnénk azt sem, ha úgy vélnék, rájuk már nincs szükség, minden problémát át kell adniuk. Úgy gondoljuk, támogatnunk kell őket, hiszen továbbra is szükség van arra, hogy ők is segítséget adjanak, ha tudnak, hiszen az összes probléma megoldásához valamennyien kevesen vagyunk. Eseteink száma egyre gyarapszik, s egyre több alkalommal értünk el addig a pontig, hogy szükségünk lenne másfajta szakemberek bevonására, ül. más ellátási formák kellenének ahhoz, hogy a törvény előírásait betartsuk.

A gyermekek, ill. családok átmeneti otthonának létrehozása 1999. december 1-jéig kötelező. Mit tehetünk akkor, ha már most van rá igény?

Mivel feladatunkat képezi az is, hogy kezdeményezzük a hiányzó ellátási formák bevezetését, javaslatokat készítettünk, hivatkozva az igényelhető normatív támogatásra, s arra, hogy a törvény csupán a létrehozás végső határidejét mondja ki, azt nem, hogy addig a feladatot nem kell ellátni, ha az igény felmerül.

A családok átmeneti otthona létkérdéssé vált néhány családnál a hideg beálltával. Mivel többen is mozgolódtunk ez ügyben, szükségünk volt két családnak. (Ha átmeneti otthont hoznak létre, 292.000,- Ft/ellátott normatív támogatást tudtunk volna igényelni a központi költségvetésből.)

Azzal, hogy a problémák jöttek, s mi egymás után adogattuk be ötleteinket, elértük, hogy a Hivatal létrehozott egy munkacsoportot, amelynek az a célja, hogy kidolgozza a község szociális ellátórendszerének koncepcióját.

Erre mi is javaslatot készítettünk – bár e téren eddig inkább negatív tapasztalatokat szereztünk, hiszen amikor a nevelési tanácsadóval való összevonásunkat tervezték, az erre vonatkozó anyagunkat, bár véleményeztettük a Módszertani Központtal is, furcsa és számunkra érthetetlen okból átértelmezték, saját elképzelésükhöz igazítva. A lényeg mégis az maradt számunkra, hogy – igaz, csupán a kiegészítő normatív támogatás igényelhetősége miatt – a családsegítő szolgálatot is

létrehozták 1 fővel, s lehetőséget kaptunk arra, hogy közvetíthessünk a rászorulóknak igényeit annak a teamnek, amelynek remélhetőleg nem kerüli el a figyelmét az a tény, hogy a megfelelő ellátási formák létrehozása mindannyiunk felelőssége és érdeke.

Várjuk, hogy tavasszal olyan pályázat kerüljön kiírásra, melynek segítségével az alapok megteremtése könnyebb lesz az önkormányzat számára, s amelynek megírására mi vállalkozunk.

Időbe fog telni, amíg valóban érteni és érezni fogják a megszokott hatósági beavatkozás és megközelítés, ill. a mi elfogadó és segítő szándékú megjelenésünk célját. Ezt a folyamatot hiba lenne siettetni, nemhogy kieroszakolni. Egy bizonyos határig meg kell hogy maradjon mindenkinek a saját joga ahhoz, hogy eldöntse, mikor érzi úgy, hogy segítséget igényel, mert egy községben, ahol szinte mindenki ismer mindenkit, nem könnyű leküzdeni a gátlásokat és igénybe venni a modern kor nyújtotta lehetőségeket – segítő szakemberek – segítségét.

Nem csupán egy új szakma elfogadtatásán kell munkálkodnunk, hanem hozzá kell segítenünk a Hivatalt a szemléletváltáshoz, hogy rálátásunkat és véleményünket az eddig szűk körben meghozott döntésekkel kapcsolatban ne sértésnek, hanem javító szándékú véleménynyilvánításnak vegyék, mert az elutasító, hárító magatartás, hozzáállás sohasem szolgálja az ügyfelek érdekeit.

Ehhez a munkához végtelen optimizmus szükséges, tudni kell mindennap új erővel, új reménnyel kezdeni a napot, hinni kell, hogy ismét sikerülhet valakinek könnyíteni a helyzetén, s hogy előbb-utóbb elfogadják létezésünket ott is, ahol kezdetben vetélytársnak tekintettek, s lehetetlen feladatra vállalkozónak gondoltak.

S hogy ez jól sikerüljön, fohászkodhatunk:

„Arra kérem a jövőt
- bár elkéstem már ezzel is -, hogy
könnyörüljön legalább az ajtóknak
és az ablakoknak: hagyja meg őket
kézzel nyithatóknak.
Mert milyen világ az, ahol nem lehet az
ablakokat mohón kitárni, s úgy nyitni az
ajtót, hogy annak lendülése és nyikorgása -
helyettünk kimondja:
alig győztelek várni!”

(Ancsel Éva)

című filmjéről az ismertetőt készítette Kricsfalvi Nóra